Paris — 162, Bd. Haussmann. În vitrinele unei galerii particulare de artă, o mică tăbliță: Clubul de șah „Caissa". În trei săli, de dimensiuni obișnuite, pe pereții cărora sînt expuse picturi clasice și moderne, aproximativ 30 de mese oferă membrilor clubului posibilitatea să joace șah în fiecare zi între orele 14 și 24.

Am intrat cu o oarecare emoție. „Caissa", cel mai vechi club de șah al Franței și astăzi cel mai puternic, a fost frecventat în cei treizeci de ani de existență de cei mai mari jucători ai lumii. De mulți ani, în fiecare vineri, cunoscutul maestru și compozitor de studii Camil Seneca, de origine română, ține un curs deosebit de apreciat, în care comentează marile evenimente șahiste, expune și analizează partide din ultimele concursuri.

Într-o atmosferă liniștită, deosebit de favorabilă pentru joc, sînt angajate dispute aprige, unele între cunoștințe de cîteva minute, altele între vechi parteneri. O sală este rezervată concursurilor de casă, ce se țin cu regularitate, sau lecțiilor de șah.

Fac cunoștință cu d-na Bayataillis, președinta clubului, care are meritul deosebit de a fi reușit să-i asigure o activitate neîntreruptă de trei decenii, timp în care a activat și în cadrul Federației de șah a Franței, a cărei membră de onoare este.

Am satisfacția să constat că șahul românesc este bine cunoscut și apreciat aici. Numele unor jucători ca Florin Gheorghiu, Victor Ciocîltea, Theodor Ghițescu, Dolfi Drimer sînt rostite cu respect, rezultatele și partidele lor se comentează cu interes.

MUZEI ȘAHULUI — UN SEDIU ȘI LA BUCUREȘTI!

Cunoscuta maestră internațională Chaudé de Silans vorbește cu multă căldură despre valoarea la care au ajuns Alexandra Nicolau și Elisabeta Polihroniade, amintește apoi, cu o deosebită plăcere, de primirea frumoasă făcută la București echipei Franței, în care domnia sa a jucat în formația masculină.

Sînt convins că tocmai această apreciere a valorii șahului românesc a făcut să fiu invitat să susțin un simultan în cadrul intim al clubului.

Într-o organizare excelentă, reuniunea s-a bucurat de un număr mare de spectatori, dar numai de 9 participanți. Avînd puțini adversari am fugat (9—0) și seara șahistă s-a terminat într-o plăcută ambianță de discuții teoretice.

Momentul m-a făcut să reflectez în zilele următoare asupra activității de la noi. Apreciind viața șahistă din București, din 1950 și pînă astăzi, constat cu regret că posibilitățile unor tineri dornici de afirmare, în condiții de club, sînt cu totul reduse.

A existat o secție de șah la Dinamo, cu o frumoasă activitate și excelente performanțe, dar ea a fost desființată chiar în anul în care a cucerit titlul de campioană a țării pe echipe. Au funcționat cercuri de șah la C.F.R., la I.T.B., mai tîrziu la „Filmul", „Sănătatea", la Casa studenților. Un caz fericit, dar de excepție, îl constituie „Progresul", unde se muncește pe linia promovării tineretului. Pentru sportul de performanță mai există colective valoroase la „Electronica" și „Constructorul".

Gîndesc, totuși, că este prea puțin. Prea puțin pentru ca din numărul mare de jucători tineri, talentați, care există în București, să poată apare viitorii maeștri și mari maeștri internaționali.

Este bine că se joacă mult șah în cluburile studențești, este admirabilă activitatea profesorului Sîrbu la I.P.C.G., sînt încurajatoare începuturile din acest an ale unor activități în școli.

Dar avem nevoie de cluburi de șah autentice. De cluburi cu sedii permanente și condiții de joc, cu biblioteci și cartoteci șahiste, cu lecții susținute de antrenori și maeștri, cu activitate, într-un cuvînt.

Desigur, problema ridicată aci nu poate fi epuizată în cîteva rînduri. Am încercat s-o dezbat, încredințat că putem și trebuie să facem mai mult în această direcție, pentru dezvoltarea de perspectivă a șahului românesc, pentru a obține în viitor rezultate la care avem nu numai dreptul dar și posibilități să aspirăm!

Emanoil REICHER
maestru al sportului

Duminicile unui nesportiv

PESCUIT

Într-o apă, care își saltă unda peste pietrișul din albie de parcă vrăbii argintii ar sări în stol în aceeași direcție, am pescuit întîia oară. Am pescuit păstrăvi, fiindcă apa aceea, căreia i se spune simplu *Vale*, se află la Toplița, sub fruntea înaltă a Călimanilor, și, ca multe alte rîuri sau piraie de munte din țara noastră, mișună de păstrăvi și mreană. Eram școlar pitic pe vremea aceea, așa că mi se va ierta că făceam un fel de braconaj pescăresc, deoarece nu foloseam undița, ci furculițele. Știam că peștii fulgeră în susul apei, astfel că ne desfășuram într-o linie dreaptă, care cuprindea lățimea rîului, ridicam cu mișcări iuți cîte o piatră și înfigeam la nimereală unealta, șterpelită din sertarele bucătăriei, în apa zglobie. Din zece astfel de opinteli, două sau trei se isprăveau cu cîte un păstrăv, care se zvîrcolea mult timp, fără astîmpăr, în vîrful furculiței. Era o mare bucurie să-i aduni în traista atîrnată de git și să-i frigi apoi, pe țărm, în cîte o poieniță ce strălucea în soare.

Cealaltă bucurie însă, mult mai mare și mai adîncă, a pescuitului propriu-zis am cunoscut-o abia la vîrsta cînd știam să aleg între o undiță americană și una suedeză, să calculez din priviri mlădierea și rezistența vergilor de bambu, să cîntăresc îndelung calitatea moriștelor, a strunelor fine, dar mai ales a cotloanelor din care păstrăvul sare brusc, de obicei lîngă volburi mărunte, apucînd într-o clipă momeala. La început am pescuit cu muște artificiale, ca să învăț apoi, cu timpul, să prețuiesc viermușorii umezi și trandafirii, musca vie, microfauna pripoarelor transilvane.

Cînd am ajuns la toate acestea, scăpasem demult de patima *prinsului de pești*, spre a mă lăsa cucerit de patima infinit mai nobilă a *pescuitului*. A acelui pescuit, din care te înapoiezi, pe înserat, cu traista de obicei goală, dar cu sufletul plin de seninătatea streașinilor de răchite și-a țărmurilor de ape. Te întorci în oraș cu amintirea sunetelor blinde ale clipocitului de apă și cu muzica neîntrecută a luncilor și văilor. Aceeași pe care a ascultat-o și Beethoven, în rătăcirile sale fără noimă prin împrejurimile Vienei, către Mödling, Kahlenberg și Wiener-Neustadt, printre siluetele familiare ale arborilor și tufăriilor.

Abia întors din pescuitul acesta fără pradă, aștepți cu tot sufletul sfîrșitul de săptămînă sau marea vacanță anuală, ca s-o iei dacapo și să respiri cu bucurie mirosul apei și-al vegetației, să-ți lași trupul dezmierdat de adierea cîmpului și-a crengăriilor. Să închizi din nou ochii, părînd că dormi, cu undița într-o mînă, să te tolănești din cînd în cînd pe pologul ierbii, în timp ce rîul își îngînă ritornela mereu aceeași și cu toate acestea mereu alta — o stihie adormitoare și prinitoare de suflet.

Cred că nu există leac mai bun pentru nervii încordați de alergătură, decît acest pescuit, chiar fără pești în final, care își are marile beneficii psihice, unice în felul lor. Pentru că solitudinea, pe-un mal verde, sub sprînceana sălcilor, cu cortul înalt și siniliu al cerului deasupra, te ajută să te regăsești pe tine însuți. Ceea ce nu e puțin, chiar dacă, din punct de vedere sportiv, e mult mai mult să prinzi, în numai trei ore, 447 de pești, cum a făcut-o recent Gheorghe Timoleon, care a cîștigat primul loc la concursul de la Chwedt, în Republica Democrată Germană, în timp ce, la competiția de pescuit pe echipe, cea a României a ieșit tot pe locul întîi. Sîntem doar un neam de baștină veche pe acest pămînt cu rîuri și bălți și cunoaștem arta pescuitului, o dată cu poezia ei de visare și singurătate. Sînt aproape sigur că, după frumoasa lor ispravă sportivă, pescarii români vor practica și ei, înapoiați acasă, exercițiul reconfortant al izolării în văile apelor românești, unde peisajele lumii exterioare se prefac în dulcile năluci ale gîndului, trezind pe buze frînturi de cîntec și binecuvîntare.

George SBÂRCEA

Recenzie

CRÎMPEIE DE ADUCERE AMINTE*)

De curînd, patrimoniul bibliografic al rugbyului românesc s-a îmbogățit cu pagini care trec în revistă pașii parcurși de acest sport de la începuturi și pînă în zilele noastre, prin volumul **„File din istoria rugbyului românesc"** alcătuit de **Aurel Barbu și Tiberiu Stama.** El se înscrie în rîndul istoriilor, care nu se vor istorii, ci numai simple „file", modeste, dar — spunem noi — încărcate de sevă.

Deschizînd paginile cărții, cei pe care timpul i-a nins vor întîlni dragi crîmpeie de viață, prieteni ce nu au fost văzuți de mult, dar pe care speră să-i vadă cîndva; cei în plin strigăt al tinereții vor desprinde imagini încărcate de emoție, vor descoperi o lume, poate nu prea cunoscută lor, dar plină de mireasma trecutului. Căci această carte — care prezintă evoluția rugbyului la noi în țară — făcînd o trecere în revistă a principalelor evenimente, oameni și rezultate, nu închide între coperte numai răceala cifrei, ci și sufletul unor oameni care s-au dăruit pentru prosperarea sportului cu balonul oval, cunoscînd suișuri și coborîșuri, dar care n-au dezertat niciodată.

Este o carte mai mult decît utilă, în care bogăția de elemente documentare a fost rațional selectată, reținîndu-se — pentru această primă ediție — doar ceea ce era demn și reprezentativ de reținut. În cele cinci capitole **(„Sportul românesc înainte de 1900", „Cum a apărut rugbyul pe glob", „Copilăria rugbyului românesc (1913—1924)", „Etapa modernizării jocului" și „Rugbyul devine un sport major")** autorii au folosit un limbaj clar, alert, care captivează. Demnă de menționat este folosirea prezentului istoric, atunci cînd sînt descrise fazele diferitelor meciuri, ceea ce creează un tablou viu și mai apropiat de realitate. Ilustrația bogată reprezintă încă o reușită a cărții.

Sîntem însă nevoiți ca pe lîngă atîtea merite incontestabile ale cărții, dătătoare de multiple satisfacții să încercăm și o nemulțumire: și cu acest volum (ca și cu altele) editura a făcut o nedreptate, tipărindu-l doar în **940** de exemplare, ceea ce este — să recunoaștem — insuficient pentru numărul mare de interesați. Credem că o nouă ediție, într-un număr sporit de exemplare, se va impune.

Și pentru că, ajungînd la ultima pagină, simți nevoia să retrăiești și să cunoști încă multe lucruri necuprinse de autori în aceste „file", vrem să credem că nu va trece mult și vom mai trăi cîteva crîmpeie de aducere aminte.

Gheorghe FÂNTÂNEANU
fost internațional de rugby

*) **Aurel Barbu, Tiberiu Stama: File din istoria rugbyului românesc, Editura C.N.E.F.S., — 1969, lei 10.**

EROI CONTEMPORANI

NORBERT CASTERET SAU CAMPIONUL ESCALADEI INVERSE

Francezul Norbert Casteret nu este nici călător temerar pe mările lumii, nici un neînfricat cățărător pe piscurile pămîntului, nici un explorator al văzduhului sau adîncurilor oceanelor. El și-a ales ca domeniu de cercetare împărăția nesfîrșită și misterioasă a lumii subpămîntene, regatul întunecat și fabulos al lui Hades, acolo unde blînda Proserpina este nevoită să locuiască o jumătate din fiecare an.

Casteret și-a început bogata-i carieră la vîrsta de 11 ani, iar în decursul următorilor 60 a devenit unul dintre marii speologi ai lumii, numele lui identificîndu-se cu saltul pe care l-a făcut studiul peșterilor de la extravaganță — cum era socotit în secolul trecut — la știință.

La început, dintr-o firească necesitate de aventură, mînat de farmecul locurilor natale și influențat de cărțile citite, a cercetat cu timiditate dar și cu uimire peșterile din faleza Escalèr de lîngă orașelul Saint-Martory de pe Garona, unde s-a născut. Apoi și-a continuat fără întrerupere prodigioasa activitate timp de șase decenii explorînd peste 1.000 de peșteri din întreaga lume. A făcut-o singur, riscînd să rămînă atîrnat la zeci de metri deasupra prăpăstiilor crunte sau să nu mai găsească drumul de întoarcere din întortocheatele și întunecoasele cotloane ale măruntaielor pămîntului. A făcut-o apoi însoțit de fratele său, de prieteni sau de fiii săi și cel mai adesea alături de soția sa, experimentată alpinistă și care l-a însoțit în sute de coborîri primejdioase dar bogate în descoperiri.

Contribuția lui Casteret la evoluția speologiei mondiale este imensă. Senzaționalele descoperiri făcute de el au avut ecou nu numai în Franța, întreaga lume fiind direct interesată în unele dintre ele.

Lui i se datorește descoperirea celor mai vechi statui din lume aparținînd omului primitiv ce-a trăit acum mai bine de 10.000 de ani. El a fost acela care a găsit urme ale culturii omului primitiv în locuri pînă atunci complet ignorate. A explorat peșteri la mare altitudine cu ghețari imenși și vijelioase căderi de apă, a descoperit rîuri subterane și grote considerate a fi cele mai adînci din lume. Găsind adevăratele izvoare ale marelui rîu Garona, a împiedicat secarea apelor acestui fluviu pe care intenționau s-o facă spaniolii care nu cunoșteau adevăratele izvoare ale fluviului.

La realizarea strălucitelor sale succese un rol determinant l-a avut înalta sa pregătire intelectuală.

Om de profundă și multilaterală cultură, Casteret a audiat în tinerețe cele mai înalte cursuri de drept, științe, agricultură, antropologie și arheologie, rămînînd apoi la curent cu toate cuceririle în aceste domenii. Nu e de neglijat însă pregătirea lui fizică, ieșită din comun, care i-a permis escalade și coborîri reușite prin locuri în care alții și-au găsit sfîrșitul.

El își face un titlu de glorie din faptul că tînăr fiind a fost un polisportiv complet, practicînd — uneori chiar de performanță — atletismul, înotul, schiul, ciclismul și fotbalul.

Pentru cei ce iubesc lumea ascunsă și ciudată a peșterilor, Casteret a scris peste douăzeci de volume („Aventuri sub pămînt" a fost tradusă și în limba română) în care povestește strădaniile unei vieți consacrată unei profesiuni neobișnuite dar fascinantă.

În afară de aceasta, datorită spectaculoaselor lui realizări, el a creat în Franța un curent de opinii și o acțiune de masă în acest domeniu. Mii de tineri sînt membri activi ai sutelor de cluburi speologice.

Este un curent și o modă care i se datorește în mare parte lui Norbert Casteret. Este un curent, o modă și un sport cu implicații vizînd o sferă deosebit de complexă.

Dorin ALMAȘAN

„Practică temeinic barele, greutățile și fierește luptele greco-romane"

Louis Hémon și studenții români de altădată

În colecția „Biblioteca pentru toți" a fost publicat recent romanul „Maria Chapdelaine", al scriitorului francez Louis Hémon (1880—1913). În prefața semnată de Iulian Vesper se găsesc, printre alte referiri biografice și numeroase date care atestă pasiunea autorului pentru sport, pentru morala lui, pasiune subliniată și prin acel mare număr de povestiri, de apreciabilă valoare literară, construite în jurul unor teme sportive. Reproducem un paragraf din această prefață edificator pentru stima acordată de către scriitorul francez fenomenului sportiv, ce conține și o surprinzătoare relatare despre preocupările sportive ale studenților români aflați la Paris, la începutul veacului acesta.

„Practică (n.n.: e vorba despre L. Hémon) asiduu ciclismul, fotbalul, alergarea pe teren, scrima, canotajul, boxul, cultura fizică, greutăți și haltere, lupte, cross-country, călăria, înotul. Nu vizează campionate, dar ajunge un foarte bun atlet. Consideră sportul mijloc de regenerare și fortificare a rasei umane. La o vîrstă cînd alți tineri își fac debutul prin mărunte foi literare, Louis Hémon își începe colaborarea la cotidianul parizian **Le Vélo**, ziarul industriei de automobile și bicicliete, după ce e premiat pentru o bucată literară **La rivière** (Riul). Cel ce va fi considerat mai tîrziu precursorul literaturii sportive **(C. Chassé** — în revista Bretagne, aprilie 1933, p. 109) sau „un apostol al sportului conceput ca mijloc de elevație morală" **(A. Thibaudet: Le liseur de romans,** 1925) își va completa la Londra cunoștințele sportive deprinzînd boxul englezesc, făcînd parte din **Polytechnic Boxing Club,** asistînd la ședințele **din Wonderland** în Whitechapel. Tot acum învață să viseleacă în echipă și se dedică culturii fizice și cross-ului englezesc.

Articolele sale din **Le Vélo** (mai tîrziu **Journal de l'Automobile et du Cyclisme**) oglindesc o ideologie sportivă sănătoasă, celebrează camaraderia de club, aspră, impersonală, antrenamentul sever, disciplina rigidă, exaltînd forța liniștită și simplicitatea, abnegația efortului comun.

În **Povestea unui atlet mediocru (Le Vélo,** 12 februarie 1904) e exprimată ideea că practicînd, chiar fără succes, o serie de sporturi, un tînăr nu-și pierde timpul; se călește pentru viață. În alt articol, **Anglia contra Irlandei,** prezintă elogios cele două echipe de fotbal, gîndindu-se la starea destul de înapoiată a fotbalului francez și la prejudecățile ce mai dăinuie cu privire la acest sport. Concluzie: «M-am gîndit că vom ajunge, poate, să le egalăm într-o bună zi, dar va trebui să primim de pe-aici cîteva lecții aspre».

În **Recordul** înfățișează un tînăr care prin nemaipomenite eforturi obține recordul Franței la săritura cu prăjina. După victorie «se simțea obosit de moarte, trist și uluit, și se îndrepta încet spre vestiar, căci opera lui era împlinită».

În **A propos d'Oxford-Cambridge (Le Vélo,** 2 aprilie 1904) Hémon evocă tradiționala cursă de luntre dintre echipele celor două universități, elogiind cu acest prilej foloasele ce le poate aduce acest sport chiar și celor ce practică alte discipline sportive. Adresîndu-se fotbaliștilor francezi, le spune: «Fotbaliști, frățiorilor, visiți». Alte articole de o reală frumusețe stilistică, adevărate poeme în proză sînt: **Clownul; Înfringerea; Luntrașii,** un veritabil imn ridicat celor ce cultivă canotajul.

Vorbind despre începuturile lui sportive, ca elev, își amintește cu plăcere și despre studenții români sportivi la Paris, în articolul **Gimnaziul meu (Journal de l'Automobile,** 22 februarie 1905): «Seara îi găsiți acolo pe români. Nu-ți poți face o idee despre numărul românilor de pe malul sting, dacă nu frecventezi gimnaziul meu; sînt toți studenți în drept, mustăcioși și mușchiuloși, practică temeinic barele, greutățile și, fierește, luptele greco-romane; după care își scot pieptul în afară și-și povestesc între dînșii istorii despre femei, povești nemaipomenite, cu zîmbete naive și cu aere de copii mirați».

Uneori articolele sale iau aspectul unor momente sau schițe ce abundă în calități literare de prim ordin. Astfel e povestirea **Frica (Le Vélo,** 15 octombrie, 1904) cu o excelentă gradare a situațiilor, sau **Jerôme.**

În alte articole, unele desfășurate serial, personaje ca ziaristul Couffion, boxerul Bert Adams sau Monsieur Plume se agită, gîndesc, dau viață și colorit împrumutînd expunerii un ton de expresivă obiectivitate. Îndeosebi editorialele din revista **Force: Disprețul animalelor** (20 februarie 1910), **Fiarele mării** (20 martie 1910), **Tată necunoscut** (5 mai 1910), **Alergătorul de la Maratón** (5 iulie 1910) sînt realizări de o mare frumusețe artistică.

În acest domeniu, al sportului și al educației fizice, L. Hémon a fost un înaintaș, un mentor al tineretului francez...".

Ce rol ocupă sportul în viața omului modern?

FRAGMENTE DINTR-O CONVORBIRE CU PROF. DR. DOCENT MATEI BALȘ

Începînd din anul 1923—24, sportivul Matei Balș marca active prezențe în piscină, la poligonul de trageri, pe pîrtiile de schi și în stadion, remarcîndu-se și ca jucător de rugby și baschet. Astăzi, sportivul Matei Balș de odinioară este un prestigios om de știință, doctor-docent în științele medicale, profesor la Institutul Medico-Farmaceutic din București, decanul Facultății de specializare și perfecționare a medicilor, cu lucrări consacrate cu Premiul de Stat.

— Ce rol ocupă sportul în viața omului din zilele noastre? este întrebarea fundamentală a convorbirii pe care am inițiat-o.

— Ținînd seamă de faptul că jumătate din organismul omenesc aparține mușchilor, educația fizică și sportul se integrează cu valențe imperative în însăși viața de toate zilele a omului contemporan. E firesc deci să se nască probleme — tot mai dificile și mereu mai diferite.

Bunăoară, eu consider că una dintre marile preocupări ar trebui s-o constituie **continuitatea și recuperarea** foștilor protagoniști sportivi, a celor de performanță. Există o seamă de sportivi activi, cu bună participare în resortul competitiv. La o vîrstă la care rolul lor în sportul de performanță, în cel competițional, s-a încheiat, încetează și activitatea lor sportivă. Aceștia sînt oameni ce se cuvin recuperați pentru sport, pentru exercițiul fizic.

O altă categorie, bunăoară cea a **juniorilor care promit,** merită toată atenția. Fruntași în categoria și în disciplina sportivă în care se înregimentează, nu parvin, totuși, pe parcurs, să se realizeze la intensitatea aspirațiilor și la nivelul așteptărilor antrenorilor, predispuși și preocupați, întotdeauna, să formeze **stele,** să consacre **idoli.**

Prinși de studii sau de munca lor profesională, abandonează sportul, de bine ce antrenorul i-a scos din lotul cu preponderențe, tocmai la 18 ani, cînd organismul lor, obișnuit să consume, în regimul alimentar implicat de efortul fizic la care-l supuneau pînă atunci antrenamentele și competițiile, îi face mîncăcioși în timp ce ei nu mai fac mișcarea care să justifice consumul mare de alimente, compatibil investițiilor fizice de pînă atunci. Într-o atare situație, organismul suportă dezechilibrări fiziologice, cu perturbări și consecințe inerente.

Dar o altă problemă este cea a sportului de masă, spre care am vrea atrasă întreaga populație. Există însă baze sportive, cîmpuri, săli și piscine pentru toți cîți ar face și ar vrea să facă sport de masă?

DR. MATEI BALȘ văzut de NEAGU RADULESCU

Un teren de tenis ocupă spațiu mult prea mare pentru numai două sau patru persoane. Pentru că unii vor să joace tenis și alții vor să joace fotbal. Cum pot fi oare satisfăcuți?

Prelungirea limitei de viață, prin ceea ce oferă azi omului modern igiena socială, înlesnirile tehnice, gradul de cultură și deci de apărare rațională a omului, diminuarea efortului în muncă și terapeutica medico-farmaceutică, impun **omului modern** continuarea exercițiului fizic în forma de delectare, prin sport, la vîrste care au depășit tinerețea și chiar perioada maturității.

Ce se face pentru acești oameni, obișnuiți cu efortul fizic, educați în nobila morală a sportului?

Astăzi, sportul este atît de răspîndit, **sportul-mișcare și sportul-spectacol, sportul pretext,** încît el ocupă în viața omului modern un loc însemnat.

Dacă am întreba un student de numele a zece laureați ai Premiului Nobel și i-am cere să ne numească zece deținători de recorduri mondiale sau olimpice, din sport, ar satisface fără ezitări cererea din domeniul sportului, poticnindu-se la răspunsul care-i privește pe oamenii de știință și cultură.

Desigur că sportul e o iluzie pentru unii. Instalați comod în fotoliu, urmăresc o desfășurare sportivă la televizor și se socot astfel sportivi convinși. Au lăsat chiar vorbă în familie, **să nu-i deranjeze nimeni, pentru nimic în lume, pentru că ei acum urmăresc un meci sportiv pe care-l așteptau de mult,** după cum, gesticulînd și vociferînd în tribunele stadionului în care vor să asiste, **să trăiască** victoria echipei preferate, **se autoconsacră sportivi convinși.**

Deci, să reținem din toate exemplele, o stare de fapt care, la condițiile reale, create omului contemporan, nu aduce totuși sportul la nivelul pe care s-ar cuveni să-l atingă.

Este îmbucurător faptul, — pentru cei ce-i cunoaștem trecutul, începuturile și evoluția că sportul românesc s-a înscris în circuitul internațional, cu potențe ce întrețin un recunoscut prestigiu, legitimate de performante concrete, și că el s-a integrat în viața de toate zilele a omului modern, ca o preocupare constantă, firească, și de cele mai multe ori, chiar fără exagerările unui nexhibiționism teatralizat, cu căldura unei pasiuni.

Sportul este, în zilele noastre, — ne spune, în continuare, încercatul sportiv și erudițul om de știință Matei Balș, — o morală educativă, un exercițiu întremător dublat de un spectacol antrenant, firește, — o știință dezvoltată multilateral.

Dar sportul este și o modă, — o modă care întreține capriciile unui snobism ce s-a cuibărit, și el, în viața acelaiași om modern, **omul zilelor noastre.**

De-a lungul unui drum de aproape o jumătate de veac în sport și de patru decenii în științele medicale, trăind între oameni și gîndind și muncind în folosul oamenilor, vă rog să credeți că am cunoscut situații și întîmplări, acțiuni și manifestări care-mi permit, acum, să am opinii proprii în materie, și pe care dv m-ați stimulat printr-o solicitare directă, să vi le împărtășesc public.

V. FIROIU

JALOANE PENTRU ISTORIA SPORTULUI GĂLĂȚEAN

● Ziarul „Covurluiul" cu data de 17 noiembrie 1892 consemna: „Se impune ca elevii să fie scoși la plimbare de două ori pe săptămînă și în școli să se introducă jocurile ritmice, pentru dezvoltarea fizicului". Din acel an datează, de altfel, practicarea în școlile gălățene a exercițiilor fizice.

● Primul meci de box la Galați a avut loc în 1901 între niște boxeri marinari de pe un vas englezesc. Foarte mulți localnici au urmărit cu interes exhibițiile pugilistice desfășurate în port pe un ring improvizat.

● Concursul de înot dintre universitățile din Leeds și Manchester, care a avut loc în luna februarie 1931, a fost cîștigat de studenta A. Kamberian, originară din Galați, care studia în Anglia.

● Primul meci demonstrativ de rugby desfășurat la Galați a avut loc la 22 aprilie 1934. „Recitalul" a fost susținut de rugbyștii de la C.F.R. București.

● Primul concurs internațional de tenis de cîmp organizat la Galați a avut loc în ziua de 17 iunie 1934 și a opus reprezentativei orașului — echipa Bulgariei. Racheta nr. 1 a orașului a fost campionul României, I. Bunea. Rezultat final: 3—1 pentru oaspeți.

T. SIRIOPOL
corespondent